

TBMM
HALKLARIN EŞİTLİK VE DEMOKRASİ PARTİSİ
GRUP BAŞKANLIĞI

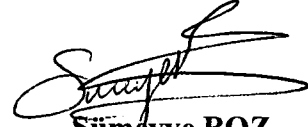
Sayı : 17036

Tarih : 18-03-2026

42214

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞI'NA

Aşağıdaki sorularımın **Cumhurbaşkanı Yardımcısı Sayın Cevdet Yılmaz** tarafından Anayasa'nın 98'inci İhtüzüğün 96'ncı ve 99'uncu maddeleri gereğince yazılı olarak cevaplandırılmasını arz ederim.

Sümeyye BOZ
Muş Milletvekili

İstanbul Teknik Üniversitesi'nde öğrenciler tarafından kurulan "İTÜ Kürt Dili ve Kültürü Kulübü", üniversite yönetiminin onayıyla kuruluşunu duyurmasının ardından bazı öğrenci grupları ve sosyal medya hesapları tarafından hedef gösterilmiş; kulübün faaliyetleri "bölücülük" suçlamalarıyla tehdit edilmiştir. "Burada bölücülüğe yer yok" gibi ifadelerle yürütülen bu kampanya, yalnızca bir öğrenci kulübüne yönelik tepki değil, Türkiye'de Kürt diline ve kültürüne yönelik uzun yıllara yayılan inkâr ve kriminalizasyon siyasetinin üniversite ortamında yeniden üretilmesinin bir örneğidir.

Kürtçe, Türkiye'de milyonlarca yurttaşın ana dili olmasına rağmen tarihsel olarak kamusal alanda yasaklanmış, görünmez kılınmış ve çoğu zaman güvenlikçi bir söylemle ilişkilendirilmiştir. Bugün dahi öğrencilerin kendi dilleri ve kültürleri etrafında akademik ve kültürel faaliyet yürütme girişimlerinin "bölücülük" söylemiyle hedef gösterilmesi, bu inkâr siyasetinin toplumsal alanda yarattığı gerilimlerin sürdüğünü göstermektedir.

Üniversiteler bilimsel özgürlüğün, düşünce çoğulculuğunun ve kültürel çeşitliliğin en temel mekânlarıdır. İspanyol dili, İtalyan dili veya farklı kültürlerle ilişkin öğrenci topluluklarının faaliyetleri normal kabul edilirken, Kürt dili ve kültürüne ilişkin bir kulübün hedef haline getirilmesi; Türkiye'de dil ve kimlik meselesinin hâlâ eşit yurttaşlık temelinde ele alınamadığını açıkça ortaya koymaktadır.

Bu durum yalnızca öğrencilerin ifade ve örgütlenme özgürlüğünü tehdit etmekle kalmamakta; aynı zamanda üniversitelerde güvenli ve çoğulcu bir akademik ortamın zedelenmesine yol açmaktadır. Bir dilin ve kültürün varlığının "bölücülük" olarak damgalanması, demokratik toplumlarda kabul edilemez bir yaklaşım olduğu gibi toplumsal barış açısından da ciddi riskler taşımaktadır.

Devletin görevi farklı kimlik ve kültürleri bastırmak değil eşit yurttaşlık ilkesi temelinde güvence altına almak ve nefret söylemi ile hedef göstermelere karşı gerekli koruyucu mekanizmaları işletmektir.

Bu bağlamda:

1. İstanbul Teknik Üniversitesi'nde öğrenciler tarafından kurulan "İTÜ Kürt Dili ve Kültürü Kulübü"nin hedef gösterilmesi ve "bölücülük" suçlamalarıyla tehdit edilmesi hakkında hükümetinizin herhangi bir değerlendirmesi var mıdır? Bir dili ve kültürü savunmanın "bölücülük" olarak damgalanmasını hükümetiniz nasıl açıklamaktadır?
2. Türkiye'de milyonlarca yurttaşın ana dili olan Kürtçenin üniversitelerde kültürel ve akademik faaliyetlere konu edilmesinin dahi tehditlerle karşılaşması, Kürt diline yönelik tarihsel inkâr ve kriminalizasyon politikalarının sürdüğünü göstermiyor mu?
3. Üniversite kampüslerinde Kürt dili ve kültürüne yönelik faaliyetlerin hedef gösterilmesi karşısında merkezi idarenin herhangi bir koruyucu veya önleyici politika geliştirmemesi, bu tür nefret söylemlerini fiilen teşvik eden bir ortam yaratmakta değil midir?
4. Üniversitelerde farklı dil ve kültürlere ilişkin kulüpler faaliyet yürütürken Kürt dili ve kültürüne ilişkin bir kulübün "bölücülük" suçlamasıyla hedef haline getirilmesini devletin eşit yurttaşlık ve kültürel haklar ilkesiyle nasıl bağdaştırmaktadır?
5. Kürtçe üzerindeki tarihsel yasakların ve kamusal alandaki sınırlamaların yarattığı hak ihlallerine ilişkin bugüne kadar yürüttüğünüz kapsamlı bir demokratikleşme programı bulunmakta mıdır? Varsa bu programın somut sonuçları nelerdir?
6. Üniversitelerde ana dil, kültür ve kimlik temelli öğrenci faaliyetlerinin sürekli olarak güvenlikçi söylemlerle hedef haline getirilmesinin toplumsal barış ve demokratikleşme açısından yaratacağı riskler konusunda herhangi bir değerlendirme yapılmış mıdır?
7. Kürt diline yönelik akademik çalışmaların, kültürel faaliyetlerin ve öğrenci örgütlenmelerinin "güvenlik sorunu" gibi gösterilmesi, Türkiye'de dil ve kültür hakları konusunda sürdürülen inkâr siyasetinin bir devamı değil midir?